

LEVIATANOVA ZHOUBA

EXPANZE - KNIHA DEVÁTÁ

JAMES S. A. COREY

přeložil Vladimír Nový

Stanislav Juhaňák - Triton

*Osm knih jste s námi vydrželi,
a tak je ta devátá věnovaná vám.*

Prolog

Nejprve existoval člověk jménem Winston Duarte. A potom existovat přestal.

Jeho poslední chvílky byly banální. Seděl na pohovce ve své soukromé pracovně v samém srdci Vládní budovy. Do desky pracovního stolu – z laconské dešťuně, dřeva s kresbou jako usazená hornina – měl zabudovanou obrazovku a na ní tisíce různých zpráv a výkazů, které se dožadovaly jeho pozornosti. Ozubená kola hodinového stroje říše se pomalu otáčela a s každou další otočkou byl jejich běh o trochu hladší a přesnější. Právě pročítal bezpečnostní hlášení z Auberonu, kde začal guvernér soustavy kvůli separatistickým násilnostem rekrutovat místní do ozbrojených složek. Jeho vlastní dcera Tereza byla na jednom ze svých nedovolených dobrodružství mimo komplex. Osamělé výšlapy do přírody, o nichž si myslela, že unikly bedlivým očím laconské bezpečnosti, byly pro její zdravý vývoj důležité a on k nim nebyl jen shovívavý, on byl na ně přímo hrdý.

Teprve nedávno jí prozradil, jaké s ní má další úmysly – že se má stát druhým pacientem Paola Cortázara, její vědomí se rozšíří a prohloubí jako to jeho a bude žít pokud ne přímo navěky, tedy na dobu blíže neurčenou. I za sto let spolu povedou lidskou říši. I za tisíc. I za deset tisíc let.

Pokud ovšem...

To byl ten strašlivý tlak, který se za tím vším skrýval. To nevyhnutelné pokud. Pokud dokáže potlačit lidskou samolibost, překonat lidskou lhostejnost. Pokud dokáže přesvědčit tu obrovskou, nesourodou masu, která si říká lidstvo, že musí něco podniknout, aby unikla osudu svých předchůdců. Buď lidé udělají vše, co je třeba, aby temnotu na třetí straně prstencové brány pochopili a porazili, nebo zhynou její rukou.

Pokusy v soustavě Tecomy byly jako všechny rozhodující kroky v lidské historii. Už od chvíle, kdy se první savec rozhodl postavit na zadní, aby se rozhlédl nad úrovní porostu. Pokud to vyjde, všechno se znovu změní. Všechno, co se děje, mění všechno to, co už tu bylo. To by nás mělo na celém životě překvapovat ze všeho nejméně.

V těch posledních okamžicích se natáhl pro čaj, ale jedním z těch zvláštních nových smyslů, které mu nadělil doktor Cortázar, zjistil, že už konvička vystydlá. Vnímavost vůči molekulárním vibracím byla podobná fyzickému vnímání tepla, měřila stejnou fyzikální skutečnost, ale pouhé lidské smysly byly ve srovnání s Duarteho novým vnímáním jako dítě hrající na píšťalku vedle grandiózní symfonie.

Nadešla poslední chvíle.

V tom okamžiku mezi rozhodnutím zavolat sluhu, aby mu připravil konvici čerstvého čaje, a sáhnutím po ovladači interkomu se mysl Winstona Duarteho rozletěla do všech stran jako stoh slámy smetený orkámem.

Přišla bolest – ukrutná bolest – a dostavil se i strach. Ale nezbyl tu nikdo, kdo by je cítil, a tak zase rychle pominuly. Chybělo jakékoli vědomí, struktura, kdokoli, kdo by mohl přemýšlet a jehož myšlenky by vyplouvaly na povrch a znovu se propadaly do hlubin. Choulostivější bytost – uhlazenější, kultivovanější – by v té chvíli zemřela. Narativní řetězec, který sám o sobě přemýšlel jako o Winstonu Duarteovi, byl rozerván na kusy, ale tělo, které mu bylo domovem, přetrvalo. Sotva znatelné toky energie v jeho tělesných tkáních zachvátila bouře neviditelných turbulencí, která zpřetrhala veškeré spojitosti.

A pak, aniž by si toho kdokoli všimnul, se začaly turbulence zklidňovat a zpomalovat.

Třicet bilionů buněk si dál bralo kyslík z komplexní kapaliny, jež kdysi bývala krví. Struktury tvořící jeho neurony se začaly sdružovat jako štamgasti pijící s mimovolnou synchronizací. Vznikalo něco, co tu předtím nebylo. Ne ta stará bytost, která tu byla dřív, ale něco, co se uhnízdiло v prázdném prostoru, jenž po ní zbyl. Už ne tanečník, ale tanec. Už ne voda, ale vodní vír. Žádná osoba. Ani mysl. Něco však ano.

Když se vědomí vrátilo, nejdřív zaregistrovalo barvy. Modrou, i když beze slov, která by modrou označovala. Potom červenou. Pak přišla bílá, která zároveň něco znamenala. Útržek myšlenky. Sníh.

Objevila se radost a ta vydržela déle než před ní strach. Hluboký, probublávající pocit úžasu přetrvával, aniž by vlastně měl v čem. Struktury se objevovaly a zase mizely, spojovaly se a znovu rozpojovaly. Ty, jež se rozpadaly pomaleji, se sem tam navzájem provázaly a někdy díky tomu vydržely ještě o chvíli déle.

Jako když dítě pomocí hmatu, zraku a kinestezie pomaličku mapuje něco, čemu ještě ani neříká „noha“, se střípky vědomí dotýkaly okolního vesmíru a začalo se formovat cosi jako chápání. Bytost cítila své vlastní

nemotorné snahy, svou brutální živelnost, která tlačila chemikálie do rozlehlých prostor mezi buňkami. Cítila prvotní, ničím nezastřené vibrace, které obklopovaly prstencové brány propojující různé světy a které jí připomínaly vředy a boláky. Něco cítila. Nad něčím dumala. Vzpomněla si, jak vzpomínat, a potom to znovu zapomněla.

Kdysi měl nějaký důvod, nějaký cíl. Něco, čím ospravedlňoval zvěrstva, jež měla zabránit ještě větším ohavnostem. Zradil vlastní národ. Zosnoval spiknutí proti miliardám. Odsoudil k smrti lidi, kteří mu byli naprosto věrní. To všechno mělo nějaký důvod. Vybavil si ho. Znovu ho zapomněl. Opět objevil nádherný jas žluté a plně se oddal tomu čistému prožitku.

Hlasy mu zněly jako symfonie. Zněly mu jako kachní kvákání. Překvapilo ho, když zjistil, že existuje nějaká entita a že je to on sám. Měl něco udělat. Zachránit lidstvo. Něco tak absurdně velkolepého.

Zapomněl.

Vrať se. Tati, vrať se mi.

Už ze zvyku se na ni zaměřil, jako když byla maličká a on spával vedle ní. Dcerka zakňourala a on vstal, aby nemusela vstávat žena. Držela jeho ruku ve svých dlaních. Něco mu povídala. Nedokázal si vzpomenout, co to bylo za slova, a tak se podíval zpátky do doby, kdy je vyslovila. *On mě zabije. Doktor Cortázar mě zabije.*

To mu nepřipadalo správné. Netušil proč. Bouře tam na tom druhém místě zaburácela, pak ztichla a znovu se rozburácela. Všechno bylo propojené. Měl je zachránit před bytostmi, které se v té bouři skrývaly, které *byly* tou bouří. Nebo před jejich vlastní až příliš lidskou přirozeností. Ale byla tu i jeho dcera a ta byla zajímavá. Vnímал úzkost šířící se jejím mozkiem, celým jejím tělem. Bolest v její krvi provoněla vzduch kolem ní a on chtěl. Chtěl ji upokojit, chtěl ji utěšit. Chtěl napravit všechno, co ji trápilo. Ale ještě zajímavější bylo, že vůbec poprvé něco chtěl.

Ten zvláštní pocit, kdy cítil takové věci, zabrnkal na struny jeho pozornosti a ta začala přeskakovat z jedné věci na druhou. Držel ji za ruku a zároveň se toulal. Když se vrátil, ještě pořád držel něčí ruku, ale už to byla jiná žena. *Jen bychom vás potřebovali oskenovat, pane. Nebude to bolet.*

Vzpomněl si na doktora Cortázara. *On mě zabije.* Odmávl Cortázara někam pryč, zatlačil na mezery mezi těmi droboučkými smítky, která z něj dělala fyzický objekt, až se ten člověk rozplynul ve víru prachu. Hotovo. Vyřešeno. Ale tou námahou se tak unavil, až ho rozbolelo celé tělo. Raději se znovu nechal unášet, ale i tak si všiml, že už tolik netěká. Jeho nervová soustava byla roztříštěná, ale postupně se dávala znovu

dohromady. Tělo dál trvalo na tom, že může pokračovat v činnosti, i když už dál nemůže. Obdivoval to paličaté vzpírání se smrti, jako by se ho vůbec netýkalo. Zcela bezmyšlenkovitě fyzické nutkání jít dál, odhodlanost každyčké buňky dál se plahočit, zatvrzelá potřeba pokračovat v existenci, která nevyžadovala pražádnou vůli. To všechno něco znamenalo. Bylo to důležité. Jen si musel vzpomenout proč. Mělo to co do činění s jeho dcerou. Nějak to souviselo s jejím zdravím a bezpečím.

Vzpomněl si. Vzpomněl si, že býval někým, kdo miloval své dítě, a díky tomu si vzpomněl, že býval člověkem. A to bylo silnější pouto než ambice, díky nimž vybudoval říši. Vzpomněl si, že se stal něčím jiným než člověkem. Něčím víc. A pochopil, jak ho ta mimozemská síla zároveň oslabil. Jak jen ta surová a nestydatá hlína, z níž bylo stvořeno jeho tělo, zabránila jeho naprosté zkáze. Meč, jenž pobil miliardu andělů, způsobil primátům v jejich bublinách z kovu a vzduchu jen trochu nepohodlí. A muže jménem Winston Duarte, někde napůl mezi andělem a opicí, polámal, ale nezabil. Střepiny jeho mysli si našly vlastní cestu.

Ale byl tu i někdo jiný. Muž s vyschlými řečišti v hlavě. Další člověk, který se proměnil. James Holden, nepřítel, s nímž měl Winston Duarte stejného nepřítele v dobách, než byl polámaný, a stal se tak někým jiným.

S nesmírnou námahou a opatrností stahoval nesnesitelnou rozlehlost a spleť svého vědomí na jedno místo a snažil se ji vměstnat do toho, čím byl kdysi. Modrá vybledla a znovu se stala barvou, kterou znal jako člověk. Vědomí bouře, která číhala hned na druhé straně, její prudkosti a hrozby, ustoupilo. Cítil teplo vlastní železem provoněné masité ruky, v níž nic nedržel. Otevřel oči, otočil se ke komunikační konzoli a stiskl knoflík.

„Kelly,“ pronesl. „Můžete mi přinést konvici čerstvého čaje?“

Prodleva byla kratší, než by se dalo za daných okolností čekat.

„Ano, pane,“ odpověděl Kelly.

„Děkuji,“ řekl Duarte a ukončil spojení.

Dali mu do pracovny nemocniční lůžko s matrací z porézní pěny, která měla zabránit proleženinám, ale právě teď seděl u svého stolu, jako by jej nikdy neopustil. Zkontroloval své tělo a všiml si, jak je zesláblé. Jak ochablé má svaly. Vstal, sepnul ruce za zády a přešel k oknu, aby zjistil, zda to vůbec půjde. Šlo to.

Zvenčí fukal do skel lehký deštík. Po chodnících se rozlévaly louže a tráva se leskla čistotou. Začal hledat Terezu a našel ji. Nebyla poblíž, ale nebyla ani v nesnázích. Bylo to jako znovu sledovat, jak se toulá divočinou, ale tentokrát bez umělého oka kamery. Jeho láska k ní a slabost

pro ni byla nekonečná. Jako oceán. Ale nijak neodkladná. Nejoprávnějším vyjádřením jeho lásky byla jeho práce, a tak se jí začal věnovat jako kterýkoli jiný den.

Otevřel si stručné shrnutí tak, jak to dělával každé ráno. Normálně mívalo zhruba stránku. Dnes to byl celý svazek. Nechal si ho uspořádat podle kategorií a otevřel vlákno, které se věnovalo dopravní situaci v prostoru bran.

Po dobu jeho nepřítomnosti se věci, mírně řečeno, nevyvíjely dobře. Vědecké zprávy o ztrátě *Typhoon* a stanice Medina. Vojenské analýzy obléhání Laconie a ztráty konstrukčních plošin. Zpravodajská hlášení o odporu, který se vzmáhal v doširoka roztroušených soustavách s lidským osídlením, a o snahách admirála Treja udržet sen o říši pohromadě i bez něj.

Kdysi, nedlouho poté, co jí zemřela matka, se Tereza rozhodla, že mu připraví snídani. Ale byla tak malá a nešikovná, že se jí to nepovedlo. Dodnes vzpomínal na patičku chleba s tlustou vrstvou marmelády korunovanou hrudkou tuhého másla. To spojení tížádnosti, náklonnosti a dojemnosti bylo svým způsobem krásné. Byl to právě ten druh vzpomínky, která přetrvává, protože se v ní láska tak dokonale snoubí s rozpačitostí. A tohle v něm vzbuzovalo stejný pocit.

Teď vnímal prostor bran jasně. Slyšel jeho ozvěny v předivě reality, jako by přitiskl ucho na palubu lodi, aby si poslechl motor. Hněv nepřítele si uvědomoval tak zřetelně, jako by slyšel jeho hlasy. Jekot, který rozrážel cosi, co nebylo vzduchem, v něčem, co nebylo časem.

„Admirále Trejo,“ pronesl a Anton leknutím nadskočil.

Trejo byl už pátý týden na tiskovém turné spojeném s rekonkvistou soustavy Solu. Seděl ve své kabině, utahaný po dlouhém dni plném proslovů a potřásání rukama s místními vůdci a funkcionáři. Byl tváří téměř svržené říše a snažil se, aby nikdo nepřišel na to, jak málo chybělo, aby se úplně sesypal. Po týdnech prudké akcelerace na cestě z Laconie to bylo vyčerpávající. Po ničem netoužil víc než po sklence něčeho ostřejšího a po osmi hodinách spánku ve vlastní posteli. Nebo po dvaceti. Místo toho měl teď videohovor s generálním tajemníkem a jeho marťanským protějškem. Oba se nacházeli na Měsíci, a tedy dost blízko na to, aby komunikační prodleva nehrála roli. Oba politici mu s úsměvem lhali. A Trejo jim s úsměvem vyhrožoval.

„Samozřejmě, že chápeme nezbytnost toho, aby byly orbitální loděnice uvedeny do provozu co nejrychleji. Obnova naší společné obrany je přece klíčová,“ prohlásil Duchet. „Ale vzhledem k období bezpráví, které nastalo po nedávném útoku na Laconii, je naším prvořadým zájmem bezpečnost těchto zařízení. Potřebujeme nějakou záruku, že vaše lodě dokážou něco tak cenného ochránit. Nechceme si jen nakreslit na čelo terč, aby měl odboj na co mířit.“

Právě jste dostali pořádnou nakládačku, továrny vám vyhodili do vzduchu, přišli jste o dvě nejmocnější bitevní lodě a ze všech sil se snažíte udržet svou říši pohromadě. Máte vůbec dost lodí na to, abyste nás donutili pro vás pracovat?

„Utrpěli jsme jisté nezdary, to je pravda,“ protáhl Trejo tak, jak to občas dělával, když byl rozzlobený. „Ale není třeba se obávat. Máme víc než dost torpédoborců třídy *Pulsar*, abychom soustavě Solu zajistili naprostou bezpečnost.“

Teď jsem vás s pětadvaceti plavidly znovu dobyl a mám ještě spoustu lodí, které sem můžu v případě potřeby povolát, tak sakra dělejte, co vám říkám.

„To opravdu rádi slyšíme,“ odtušil marfanský premiér. „Informujte prosím Nejvyššího konzula, že napřeme veškeré myslitelné úsilí, abychom stanovený plán výroby splnili.“

Prosím, ušetřete naše města kobercového bombardování.

„Vyřídím,“ odvětil Trejo. „Nejvyšší konzul si velmi cení vaší podpory a loajality.“

Z Duarta je teď sice slintající imbecil, ale když mi dáte, co potřebuji, abych udržel říši pohromadě, nebudu muset srovnat vaše planety se zemí a možná nakonec společně vyhrájeme.

Trejo ukončil hovor a opřel se do křesla. Z příručního baru na něj svůdně volala láhev whisky. Ještě naléhavěji volala ustlaná postel. Neměl však čas ani na jednu. Ve víc než třinácti stovkách soustav dál řádl odboj. A to byl jenom problém s lidmi. Po něm tady byl ještě problém s branami a s tím, co se skrývalo uvnitř, ať už to bylo cokoli. S tím, co vypínalo myšlení celým soustavám najednou a snažilo se přijít na způsob, jak celé lidstvo vyhubit.

Hříšní nedojdou odpočinku. Spravedliví nedojdou pokoje.

„Spojte mě se zástupkyní Asociace světů v soustavě Solu. Jméno si nepamatuju,“ pronesl. Neslyšel ho nikdo kromě lodi samotné.

Na obrazovce zablikalo: SPOJUJI. Čas na další usměvavé lži. Další zastřené hrozby. Další – a pro něj to bylo sprosté slovo – diplomacii.

„Admirále Trejo,“ ozvalo se za ním. I když ten hlas znal, bylo to tak nečekané, že měl problém ho zařadit. Na kratičký okamžik mu

iracionálně problesklo hlavou, že se celou tu dobu v kajutě schovával jeho atašé a teď se rozhodl dát o sobě vědět.

„Antone,“ ozval se znovu hlas, tišeji a důvěrně jako přítel. Trejo se na své židli otočil čelem do místnosti. U nohou postele stál Winston Duarte, s rukama složenýma za zády. Na sobě nedopnutou pohodlnou košili a černé kalhoty. Boty neměl žádné. Vlasy měl rozčuchané, jako by se teprve před chvílí vzbudil. Vypadal, jako by tam skutečně byl.

„Poplach! Narušení bezpečnosti,“ vyštěkl Trejo. „Tato místnost. Hloubková kontrola.“

Duarte se zatvářil dotčeně. „Antone,“ řekl znovu.

Během pár milisekund zkontrolovala loď každou píd' jeho kajuty, jestli tam není někdo nebo něco, co tam nepatří. Zpráva na obrazovce ho informovala, že v místnosti nejsou žádné odposlechy, nebezpečné chemikálie, ani neautorizované technologie. Navíc v ní byl úplně sám. Loď se dotázala, zda má upozornit ozbrojené strážné.

„To mám mrtvici?“ zeptal se Trejo zjevení.

„To ne,“ odpověděl Duarte. „I když bys měl nejspíš víc spát.“ Pak duch v jeho kajutě téměř omluvně pokrčil rameny. „Podívej, Antone. Udělals všechno, co po tobě kdo mohl chtít, abys udržel říši pohromadě. Já ta hlášení viděl. Vím, jak to bylo těžké.“

„Vy tady nejste,“ snažil se Trejo prosadit jedinou možnou realitu navzdory lžím, jež mu vykládaly jeho smysly.

„Označení ‚tady‘ je pro mě teď poněkud flexibilní,“ přitakal Duarte. „A i když si tvoji práce vážím, už toho můžeš nechat.“

„Ne. Ještě není po všem. Ještě pořád bojuju, abych udržel říši pohromadě.“

„A já si toho cením. Opravdu. Ale šli jsme na to špatně. Teď si to potřebuji chvíli v klidu promyslet, ale už to vnímám z jiné perspektivy. Všechno bude v pořádku.“

Potřeba slyšet právě tahle slova – a uvěřit jim – zaplavila Treja jako povodeň. Tolik ho nezasáhl ani první polibek od milenky.

Duarte s pobaveným, melancholickým úsměvem zavrtěl hlavou. „Společně jsme vybudovali říši sahající napříč galaxií. Kdo by si kdy pomyslel, že jsme zrovna my dva neměli dost velké ambice?“

Pak obraz, iluze, projekce, nebo co to bylo, zmizel tak náhle, jako by ve filmu chybělo políčko.

„Boha jeho,“ pronesl Trejo do prázdna. Na obrazovce nad pracovním stolem neodbytně blikala výstražná zpráva. Jednou rukou praštil do knoflíku interkomu.

„Pane,“ ohlásil se službu konající důstojník. „Máme tu aktivní poplach ve vašich pokojích. Chcete, abychom –?“

„Máte pět minut, abyste se připravili na maximální akceleraci k prstenci.“

„Pane?“

„Vyhlaste poplach,“ řekl Trejo. „A všichni do lehátek. Musíme se vrátit na Laconii. Hned.“